

ще вардя стража на оржжието си въ черквигата на вашия замѣкъ. Утрѣ, значи, азъ ще бжда готовъ да трѣгна за приключения, като странствуващъ рицаръ, — да помагамъ на всички, що се нуждаятъ отъ помощъ.

Ханджията се убѣди напълно, че гостътъ му не е съ ума си, и рѣши, — за да се посмѣе, — веднага да му изпълни желанието. Той донесе тефтера, дѣто записваше вереснитѣ си, па повика и двѣтѣ селянки и слугата си съ угарка свѣщъ.

Донъ Кихотъ застана на колѣнитѣ, а ханджията зачете набожно написаното въ тефтера, па плесна съ рѣжка донъ Кихота по шията, а съ меча го удари по гърба, бърборейки нѣщо прѣзъ зжби. Слѣдъ туй една отъ селянкитѣ прѣпаса рицара съ меча, като му каза: „Да ви дава Богъ шастие и побѣда.“

Щомъ се свърши това нечуто и невидѣно посвещение въ рицарство, донъ Кихотъ пригърна ханджията и му надума такива благодарности, които е невъзможно да се прѣдадатъ точно; па се метна на Росинанта и трѣгна на пѣтъ.

IV.

Първи подвигъ на донъ Кихота.

Зора се сипваше вече, когато донъ Кихотъ, току-що излѣзълъ изъ хана, рѣши да се от-

бие за малко у дома си, за да се снабди съ пари и оржженосецъ. Росинантъ, сѣкашъ угади, какво искаше господарьтъ му, та фукна да тича съ всички си сили. — Не се мина много и отъ близката гора донъ Кихотъ дочу нѣкакви жални охкания.

— Благодаря ви, о небеса, че тѣй скоро ми пращате случай да изпълня първия си рицарски дългъ. Тѣзи охкания безъ друго ще да сж на човѣкъ, който се нуждае отъ помощъ! — извика той, и обърна Росинанта въ посока, отдѣто идѣха жалнитѣ викове.

Току-що встѣпи въ гората, донъ Кихотъ видѣ едно полусъблѣчено момче, вързано о единъ джбъ, а до него единъ селянинъ, който безжалостно шибаше съ каиша си момчето.

— Моля ти се, прости ме, не ща вече — викаше момчето. Обѣщавамъ ти, че ще вардя добрѣ овцетѣ!

— Недостойни рицарю! — извика донъ Кихотъ на селенина: — какъ смѣете да нападете и мжките единъ беззащитенъ? Качете се на коня, вземете копието си, и ще видите, че това, що правите вие, го вършатъ само едни страхливци! — Уплашенъ отъ въоръжената фигура на рицара, селянинътъ каза:

— Господинъ рицарю, това момче е мой ратай — пасе овцетѣ ми, но така лошо ги пасе, че всѣки день ми се губи по една овца. И когато азъ го наказвамъ за неговата лѣнност и нехайство, то ми казва, че съмъ билъ скжчерникъ и съмъ го биелъ, за да му не плащамъ. Кѣлна се въ Бога, че то лъже.

— Пъкъ азъ се кѣлна въ слънцето, че съмъ готовъ да ви промуша съ копието си! — извика рицарьтъ. — Безъ прѣкословие, заплатете каквото му се слѣдва, че иначе сега ще ви унищожа, — тако ми Бога! Освободете момчето веднага!